

ການຝຶກອົບຮົມການປົກປ້ອງສັງຄົມ ໃນ ສປປ ລາວ

ການຝຶກອົບຮົມການປົກປ້ອງສັງຄົມ ໃນ ສປປ ລາວ

ຫຼັກສູດ 1

ພາກສະເໜີກ່ຽວກັບການປົກປ້ອງສັງຄົມ

ກິດຈະກຳ 8: ຄວາມເຂົ້າໃຈຕໍ່ກັບຄວາມສັບຊ້ອນຂອງການກຳໜົດເປົ້າໝາຍ

	ຂັ້ນຕອນ:	1. ໃຫ້ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມນັ່ງເປັນ 6 ກຸ່ມ, ແຕກຕ່າງຈາກກຸ່ມໃນບົດຜ່ານມາ. 2. ແບ່ງບັດຜູ້ໄດ້ຮັບການອຸດໜູນອອກເປັນ 6 ກຸ່ມ, ຮັບປະກັນວ່າແຕ່ລະກຸ່ມຈະບໍ່ໄດ້ຮັບບັດຊ້ອນກັນ. ແຕ່ລະຄົນໃນກຸ່ມຕ້ອງໄດ້ຮັບຢ່າງໜ່ວຍໜຶ່ງບັດ 3. ບອກໃຫ້ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນແຕ່ລະກຸ່ມຈັບເອົາ 1 ບັດ 4. ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມເປີດບັດ ແລະໃຊ້ເວລາຄິດ 5 ນາທີ. ບອກພວກເຂົາໃຫ້ຄິດຢ່າງຮອບຄອບກ່ຽວກັບຄຸນລັກສະນະໃນບັດຂອງພວກເຂົາ (ພວກເຂົາຢູ່ໃສ? ພວກເຂົາກິນເຂົ້າຄັ້ງລ້າສຸດເມື່ອໃດ? ພວກເຂົາມີຄວາມຫວັງຫຍັງແດ່? ພວກເຂົາສາມາດປ່ຽນແປງສະຖານະການຂອງພວກເຂົາໄດ້ຫຼາຍປານໃດ, ຖ້າພວກເຂົາຕ້ອງການຢາກປ່ຽນ? ເຂົາເຈົ້າມີສິດອຳນາດຫຼາຍປານໃດໃນການປ່ຽນແປງຄວາມບອບບາງຫລື ຄວາມສ່ຽງຂອງເຂົາເຈົ້າ, ແລະ ອື່ນໆ). ຈາກນັ້ນໃຫ້ລະບຸເຫດຜົນວ່າເປັນຫຍັງຜູ້ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຄົນນັ້ນຈຶ່ງສົມຄວນໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງສັງຄົມ.
--	-----------------	--

ກິດຈະກຳ 8: ຄວາມເຂົ້າໃຈຕໍ່ກັບຄວາມສັບຊ້ອນຂອງການກຳໜົດເປົ້າໝາຍ

	ຂັ້ນຕອນ:	5. ແຕ່ລະກຸ່ມໃຊ້ເວລາ 30 ນາທີ ສົນທະນາກັນ ໂດຍມີເປົ້າໝາຍສຸດທ້າຍຄື ເລືອກເອົາຜູ້ຈະໄດ້ຮັບການອຸດໜູນ 2 ຄົນ. ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມແຕ່ລະຄົນໃຫ້ເຫດຜົນໂຕ້ແຍ້ງວ່າເປັນຫຍັງຜູ້ຈະໄດ້ຮັບການອຸດໜູນຂອງເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງຄວນຈະຖືກເລືອກ/ເປັນເປົ້າໝາຍ. 6. ບັນດາກຸ່ມຕ້ອງມີຄວາມເປັນເອກະສັນກັນຕໍ່ກັບຜູ້ຈະໄດ້ຮັບການອຸດໜູນ 2 ຄົນທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຄັດເລືອກ. 7. ແຕ່ລະກຸ່ມເລືອກເອົາອາສາສະຫມັກຂຶ້ນມານຳສະເໜີຕໍ່ຫ້ອງປະຊຸມ. 8. ອາສາສະໝັກນຳສະເໜີ, ເນັ້ນໜັກໃສ່ເຫດຜົນຂອງການເລືອກເປົ້າໝາຍ.
---	-----------------	--

ກິດຈະກຳ 8: ຄວາມເຂົ້າໃຈຕໍ່ກັບຄວາມສັບຊ້ອນຂອງການກຳໜົດເປົ້າໝາຍ

	ຂັ້ນຕອນ:	9. ຫຼັງຈາກການແລກປ່ຽນແລ້ວ ໃຫ້ພິຈາລະນາຄຳຖາມຕໍ່ໄປນີ້: • ແມ່ນໃຜໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງສັງຄົມ? ຍ້ອນຫຍັງ? • ທ່ານຮູ້ສຶກແນວໃດ ແລະ ຍ້ອນຫຍັງ? • ທ່ານສາມາດຖອດຖອນບົດຮຽນອັນລ້ຳຄ່າອັນໃດແດ່ຈາກເລື່ອງນີ້? • ກຸ່ມອື່ນໆໄດ້ຕັດສິນໃຈຄ້າຍຄືກັນບໍ?
---	----------	---

	ບັນທຶກຂອງຜູ້ ອຳນວຍ ຄວາມ ສະດວກ	ໃຊ້ຄຳຖາມຢູ່ໃນສະໄລ ເພື່ອອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນ ການຖາມ, ຈົດບັນທຶກຄຳຕອບໃສ່ໃນເຈ້ຍແຜ່ນໃຫຍ່ ແລະ ສະແດງຄວາມຄິດເຫັນຕໍ່ກັບແນວໂນ້ມ
---	--	---

ພາກທີ 5

ວິທີການກຳນົດເປົ້າໝາຍເພື່ອການປົກປ້ອງສັງຄົມ

ຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບວິທີການຕ່າງໆ ເພື່ອກຳນົດຜູ້ທີ່ມີສິດໄດ້ຮັບ
ການອຸດໜູນການປົກປ້ອງສັງຄົມ

ກິດຈະກຳທີ 8: ຄຳຖາມສະທ້ອນແນວຄວາມຄິດ

ຫຼາຍກຸ່ມໄດ້ຕັດສິນໃຈແບບດຽວກັນບໍ່?

ແມ່ນໃຜໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງສັງຄົມ? ຍ້ອນຫຍັງ?

ທ່ານຮູ້ສຶກແນວໃດ ແລະ ຍ້ອນຫຍັງ?

ທ່ານສາມາດຖອດຖອນບົດຮຽນອັນລ້ຳຄ່າອັນໃດແດ່ຈາກເລື່ອງນີ້?

ກຸ່ມອື່ນໆໄດ້ຕັດສິນໃຈຄ້າຍຄືກັນບໍ່?

ວິທີການກຳນົດເປົ້າໝາຍເພື່ອການປົກປ້ອງສັງຄົມ

ການກຳນົດເປົ້າໝາຍ ໝາຍເຖິງກົນໄກໃດໜຶ່ງທີ່ຈະລະບຸຕົວບຸກຄົນ, ຄົວເຮືອນ, ແລະ ກຸ່ມຄົນທີ່ມີສິດ, ເພື່ອຈຸດປະສົງການໂອນຊັບພະຍາກອນຫຼືບຸລິມະສິດໃນການເຂົ້າເຖິງການບໍລິການສັງຄົມຕ່າງໆ.

ກິນໄກການກຳນົດເປົ້າໝາຍທີ່ນິຍົມໃຊ້

- ກຳນົດໂດຍອີງໃສ່ຄວາມທຸກຍາກ
- ການກຳນົດໂດຍການວັດແທກຕົວແທນຖານະທາງການເງິນ/ລາຍໄດ້
- ການກຳນົດໂດຍການຈັດປະເພດກຸ່ມຄົນ
- ການກຳນົດໂດຍທີ່ຕັ້ງພູມສັນຖານ
- ການກຳນົດໂດຍອີງໃສ່ຊຸມຊົນ
- ການກຳນົດໂດຍການຄັດເລືອກຕົນເອງ.

ການກຳນົດເປົ້າໝາຍມີຈຸດປະສົງແຕກຕ່າງກັນ

- ແມ່ນເພື່ອນຳໂຄງການ ໄປຫາຜູ້ທີ່ຈະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຫຼາຍທີ່ສຸດ
- ຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກໃຫ້ໄດ້ຫລາຍທີ່ສຸດ
- ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າບໍ່ມີໃຜຖືກ 'ປະໄວ້ຂ້າງຫຼັງ'
- ບັນຈຸຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການສະໜອງ
- ນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນໃຫ້ມີປະສິດທິພາບສູງສຸດ ເມື່ອປະເຊີນກັບຂໍ້ຈຳກັດທາງດ້ານງົບປະມານ
- ຜົນປະໂຫຍດທາງການເມືອງ

ກິດຈະກຳ 9: ກຳນົດກຸ່ມເປົ້າໝາຍເພື່ອການປົກປ້ອງສັງຄົມ

	ຂັ້ນຕອນ:	1. ແບ່ງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມອອກເປັນ 4 ກຸ່ມ. 2. ບອກຕາງໜ້າແຕ່ລະກຸ່ມເລືອກໂຄງການປົກປ້ອງສັງຄົມໃດໜຶ່ງດັ່ງນີ້: • ໂຄງການ ອຸໂສຍແມ່ ແລະ ເດັກນ້ອຍ • ບຳນານທາງສັງຄົມ • ລະບົບການປະກັນສຸຂະພາບແຫ່ງຊາດ • ເງິນຊ່ວຍເຫຼືອສຸກເສີນຕໍ່ພະຍາດໂຄວິດ 19 3. ຖາມຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມວ່າ: "ວິທີການກຳນົດເປົ້າໝາຍອັນໃດທີ່ທ່ານຄິດວ່າເໝາະສົມທີ່ສຸດສຳລັບໂຄງການປົກປ້ອງສັງຄົມຂອງທ່ານຢູ່ ສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ?" 4. ຊຸກຍູ້ໃຫ້ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມທົບທວນຄືນເປັນການສ່ວນຕົວກ່ຽວກັບການກຳນົດເປົ້າໝາຍໃນການສື່ນທະນາກັນຢູ່ໃນບົດຮຽນຜ່ານມາ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນການສື່ນທະນາເປັນກຸ່ມ
---	-----------------	--

ກິດຈະກຳ 9: ກຳນົດກຸ່ມເປົ້າໝາຍເພື່ອການປົກປ້ອງສັງຄົມ

	ຂັ້ນຕອນ:	5. ບອກຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າຄໍາຕອບຂອງເຂົາເຈົ້າ: • ເລັ່ງໃສ່ກຸ່ມເປົ້າໝາຍຜູ້ທຸກຍາກ • ການ ເລັ່ງໃສ່ທາງດ້ານພູມສັນຖານ • ເລັ່ງໃສ່ປະເພດກຸ່ມຄົນ • ເລັ່ງໃສ່ ຊຸມຊົນ ຫຼື ບ້ານ • ເລັ່ງໃສ່ທົ່ວປວງຊົນ 6. ຊຸກຍູ້ໃຫ້ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມແລກປ່ຽນວ່າເປັນຫຍັງເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງຢືນຢູ່ບ່ອນທີ່ເຂົາເຈົ້າຢືນຢູ່.
---	-----------------	--

ທ່ານຄິດວ່າວິທີການກຳນົດເປົ້າໝາຍອື່ນໃດ
ທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດສໍາລັບໂຄງການປົກປ້ອງ
ສັງຄົມໃນ ສປປ ລາວ?

ກຳນົດກຸ່ມເປົ້າໝາຍເພື່ອການປົກປ້ອງສັງຄົມ

- ເລັ່ງໃສ່ກຸ່ມເປົ້າໝາຍຜູ້ທຸກຍາກ
- ເລັ່ງໃສ່ທາງດ້ານພູມສັນຖານ
- ເລັ່ງໃສ່ປະເພດກຸ່ມຄົນ
- ເລັ່ງໃສ່ທົ່ວປວງຊົນ

ເລັ່ງໃສ່ການປົກຄຸມທົ່ວປວງຊົນ ແລະ ປະເພດກຸ່ມຄົນ

ຂໍ້ຕົ

1. ວິທີການກຳນົດທົ່ວປວງຊົນມີຕົ້ນທຶນບໍລິຫານຕ່ຳ, ຍ້ອນວ່າ ບໍ່ມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການກຳນົດກຸ່ມເປົ້າໝາຍ, ແລະ ມັນງ່າຍສຳລັບຜູ້ບໍລິຫານທີ່ຈະປະຕິບັດ
2. ຫຼຸດຜ່ອນຄວາມຜິດພາດການບໍ່ນັບເອົາກຸ່ມຄົນໃດໜຶ່ງເຂົ້າ.
3. ສະກັດກັ້ນການເກີດມີການຈຳແນກທາງສັງຄົມທີ່ຕິດພັນກັບການອຸດໜູນທີ່ເລັ່ງໃສ່ກຸ່ມຄົນທຸກຍາກ.
4. ສົ່ງເສີມການເຂົ້າຮ່ວມທາງສັງຄົມ ແລະ ກຽດສັກສີຂອງປະຊາກອນທີ່ມີຄວາມສ່ຽງ/ຄວາມບອບບາງ.
5. ຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ສິດທິມະນຸດປະກົດຜົນເປັນຈິງຢູ່ໃນການປົກປ້ອງສັງຄົມ ແລະ ສົ່ງເສີມຄວາມສາມັກຄີທາງສັງຄົມພາຍໃນຊຸມຊົນ.

ເລັ່ງໃສ່ການປົກຄຸມທົ່ວປວງຊົນ ແລະ ປະເພດກຸ່ມຄົນ

ຂໍ້ເສຍ

1. ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນໂຄງການໂດຍລວມສູງ, ເນື່ອງຈາກວ່າປະຊາຊົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍມີສິດໄດ້ຮັບການອຸດໜູນ. .
2. ການແນະນຳ ແລະ ຜັນຂະຫຍາຍໂຄງການຂະໜາດໃຫຍ່ເທື່ອລະກ້າວອາດໃຊ້ເວລາຫຼາຍປີ.
3. ຢູ່ຂັ້ນສູນກາງອາດຈະບໍ່ມີຄວາມສົນໃຈທາງການເມືອງຫຼາຍ ອີງຕາມເຫດຜົນ ອາດຈະດີ ກວ່າຖ້ານຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນຢູ່ຂົງເຂດອື່ນ, ເຊັ່ນ: ພື້ນຖານໂຄງການ.

ຂົງເຂດທຸກຍາກ

ຂໍ້ຕົ

1. ຫຼຸດຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການບໍລິຫານ, ເນື່ອງຈາກວ່າການກຳນົດເມືອງທຸກຍາກຈະມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການບໍລິການໜ່ວຍ ຖ້າສົມທຽບກັບການກຳນົດຜູ້ທຸກຍາກ ຜ່ານການວັດແທກກຸ່ມຕົວແທນຖານະທາງການເງິນ/ຄວາມທຸກຍາກ
2. ຫຼຸດຜ່ອນຄວາມຜິດພາດການບໍ່ນັບເອົາກຸ່ມຄົນໃດໜຶ່ງເຂົ້າ
3. ຫຼຸດຜ່ອນຄວາມຜິດພາດໃນການນັບເຂົ້າໄດ້ຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ເຊິ່ງພົວພັນກັບການກຳນົດທົ່ວປວງຊົນ ແລະ ກໍເປັນວິທີການທີ່ປະຫຍັດຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຫຼາຍຂຶ້ນ
4. ສາມາດຫັນປ່ຽນເປັນວິທີການທົ່ວປວງຊົນໄດ້ງ່າຍກວ່າລະບົບການວັດແທກກຸ່ມຕົວແທນຖານະການເງິນ/ຄວາມທຸກຍາກ.

ຂົງເຂດທຸກຍາກ

ຂໍ້ເສຍ

1. ໂດຍລວມແລ້ວຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງໂຄງການແມ່ນສູງກວ່າການວັດແທກຖານະທາງການເງິນ/ຄວາມທຸກຍາ ຫຼື ກຸ່ມຕົວແທນ, ຍ້ອນວ່າປະຊາຊົນທັງຫມົດໃນເມືອງທີ່ມີສິດໄດ້ຮັບການອຸດໜູນ.
2. ທາງເມືອງອາດຈະຕ້ອງໄດ້ແຈກຢາຍອັດຕາການອຸດໜູນໃຫ້ຄົບຕາມກຳນົດເປັນເວລາຫຼາຍປີ.
3. ຄົນທຸກຍາກທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງທີ່ບໍ່ທຸກຍາກແມ່ນຈະບໍ່ຖືກນັບເຂົ້າ, (ຄວາມຜິດພາດໃນການບໍ່ຖືກນັບເຂົ້າ).
4. ຄວາມຜິດພາດໃນການນັບເຂົ້າອາດຈະເພີ່ມຂຶ້ນຖ້າສົມທຽບກັບການວັດແທກຖານະທາງການເງິນ/ຄວາມທຸກຍາກ ຫຼືກຸ່ມຕົວແທນ.

ຜູ້ທຸກຍາກ (ການວັດແທກກຸ່ມຕົວແທນຄວາມທຸກຍາກ)

ຂໍ້ຕົ

1. ຫຼຸດຜ່ອນການອຸດໜູນທີ່ຜິດພັນກັບຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງໂຄງການ, ເນື່ອງຈາກວ່າປະຊາຊົນກຸ່ມເປົ້າໝາຍທີ່ມີສິດໄດ້ຮັບການອຸດໜູນນັ້ນແຄບລົງ.
2. ໃນກໍລະນີທີ່ຄວາມຜິດພາດໃນການບໍ່ຖືກນັບເຂົ້າ ແລະ ການນັບເຂົ້າຢູ່ໃນລະດັບປານກາງ, ວິທີການນີ້ກໍມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ມີປະສິດທິພາບສູງໃນການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ, ແລະ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງສະໜອງທາງເລືອກທີ່ເປັນໄປໄດ້ສໍາລັບກໍລະນີທີ່ມີຂໍ້ຈຳກັດທາງດ້ານງົບປະມານ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຄວາມສົນໃຈທາງດ້ານການເມືອງ.
3. ການກຳນົດເປົ້າໝາຍຜູ້ທຸກຍາກ ສາມາດເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນທີ່ດີໃນການນຳສະເໜີໂຄງການຄັ້ງທໍາອິດ, ເຊິ່ງສາມາດກ້າວໄປສູ່ວິທີການອຸດໜູນທົ່ວປວງຊົນທົ່ວໄປໃນໄລຍະກາງ/ໄລຍະຍາວ.

ຜູ້ທຸກຍາກ (ການວັດແທກກຸ່ມຕົວແທນຄວາມທຸກຍາກ)

ຂໍ້ເສຍ

1. ມີຄວາມຜິດພາດສູງໃນການນັບເຂົ້າ ແລະ ບໍ່ຖືກນັບເຂົ້າ.
2. ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງໂຄງການໂດຍລວມຕໍ່ຄົນສູງ ເນື່ອງຈາກການເລັ່ງໃສ່ກຸ່ມເປົ້າໝາຍ ມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສູງ.
3. ອາດຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມຂັດແຍ່ງທາງສັງຄົມຢູ່ໃນຊຸມຊົນ.
4. ຜູ້ນຳຊຸມຊົນ/ນາຍບ້ານອາດ ບໍ່ເຫັນດີ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນ.
5. ວິທີການນີ້ຂັດກັບວິທີການຖືເອົາສິດທິເປັນພື້ນຖານ

ຊຸມຊົນເປັນພື້ນຖານຫຼັກ

ຂໍ້ຕົ້ນ

1. ສະມາຊິກຊຸມຊົນມີສ່ວນຮ່ວມໃນການຕັດສິນໃຈດ້ວຍຕົວເຂົາເຈົ້າເອງ.
2. ມີຄວາມຖືກຕ້ອງຫຼາຍກ່ວາການວັດແທກຕົວແທນຖານະທາງການເງິນ/ຄວາມທຸກຍາກໃນການກຳນົດຜູ້ທຸກຍາກໂດຍສະເພາະຢູ່ເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ, ຊົນນະບົດ.
3. ສ້າງຄວາມພ້ອມໃຈໃນຊຸມຊົນຫຼາຍຂຶ້ນ.

ຊຸມຊົນເປັນພື້ນຖານຫຼັກ

ຂໍ້ເສຍ

1. ມີຄວາມສ່ຽງຕໍ່ການເກີດຄວາມຜິດພາດໃນການນັບເຂົ້າ
2. ຜູ້ມີອິດທິພົນ ຫຼືມີບົດບາດສູງ - ສະມາຊິກຊຸມຊົນທີ່ມີສະຖານະພາບສູງ ມີອິດທິພົນຕໍ່ການແຈກຢາຍການອຸດໜູນ.
3. ຊຸມຊົນອາດຈະບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈດີຕໍ່ກັບຊັບສິນແທ້ຈິງຂອງບາງຄົວເຮືອນ
4. ຍົກຍ້າຍຄ່າໃຊ້ຈ່າຍບາງສ່ວນຈາກຜູ້ບໍລິຫານໄປສູ່ສະມາຊິກຊຸມຊົນ

ກໍລະນີສຶກສາ: ອຸດໜູນບໍານານສໍາລັບພົນລະເມືອງອາວຸໂສ ຢູ່ ປະເທດຟິລິບປິນ

ການປະຕິຮູບລະບົບເງິນບໍານານຂອງຟິລິບປິນໃນບໍດົນມານີ້ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພົນລະເມືອງອາວຸໂສທີ່ໄດ້ຮັບບໍາເນັດທາງສັງຄົມມີຈຳນວນເພີ່ມຂຶ້ນເຖິງ 2.8 ລ້ານຄົນໃນຕົ້ນປີ 2017, ແລະ ຈຳນວນເງິນບໍານານຂອງລະບົບປະກັນສັງຄົມກໍເພີ່ມຂຶ້ນ - ແຕ່ກໍຍັງມີປະມານ 40% ຂອງພົນລະເມືອງອາວຸໂສຂອງຟິລິບປິນຍັງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນລະບົບບໍານານ.

ພັນທະມິດໃນການບໍລິການຂອງຜູ້ອາຍຸສູງ ແລະ ແຮວເອດສາກິນ (HelpAge International) ໄດ້ທົບທວນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ຜົນກະທົບຂອງລະບົບບໍານານທາງສັງຄົມ ແລະ ໄດ້ພົບວ່າ ລະບົບບໍານານທາງສັງຄົມທົ່ວປວງຊົນ ເປັນລະບົບການໃຫ້ບໍານານ ແລະ ແທດເໝາະກັບຄວາມຕ້ອງການຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ແລະ ແທດເໝາະກັບສະພາບ ແລະ ຈຸດພິເສດຂອງປະເທດ. ເພື່ອໃຫ້ປະກົດ ຜົນເປັນຈິງ ແລະ ຫລີກລ່ຽງບໍ່ໃຫ້ພົນລະເມືອງອາວຸໂສຄົນໃດໜຶ່ງຫລຸດອອກຈາກການອຸດໜູນ ໂດຍສະເພາະ 'ກຸ່ມຄົນຢູ່ໃນລະດັບ ປານກາງ', ຫຼື ຂະແໜງນອກລະບົບ ສ່ວນຫຼາຍແລ້ວແມ່ນຖືກປະໄວ້ຂ້າງຫຼັງ, ການສຶກສາສໍາຫຼວດໄດ້ໃຫ້ຄໍາແນະນຳວ່າ ແຜນງານ ບໍານານທາງສັງຄົມ ພາຍໃຕ້ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການຂະຫຍາຍພົນລະເມືອງອາວຸໂສປີ 2010 (ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ສາທາລະນະລັດ ເລກທີ 9994) ຕ້ອງໄດ້ມີການປັບປຸງ.

ກໍລະນີສຶກສາ: ອຸດໜູນບໍານານສໍາລັບພົນລະເມືອງອາວຸໂສ ຢູ່ ປະເທດຝິລິບປິນ

ວິດີໂອນີ້ບັນທຶກການອຸດໜູນ, ຊ່ອງຫວ່າງ, ແລະ ຄວາມທ້າທາຍຂອງບໍານານຜູ້ອາຍຸສູງຈຳນວນໜຶ່ງ ແລະ ຜູ້ຈັດ
ຕັ້ງປະຕິບັດຢູ່ໃນລະບົບອຸດໜູນບໍານານໃນປະຈຸບັນຢູ່ຝິລິບປິນ, ລວມທັງຄໍາແນະນໍາສໍາລັບວິທີການໃຫມ່ທີ່ຈະ
ເປັນປະໂຫຍດ ບໍ່ພຽງແຕ່ສໍາລັບບາງສ່ວນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເປັນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ປະຊາກອນອາຍຸສູງທັງໝົດຂອງຝິລິບ
ປິນ.

ກໍລະນີສຶກສາ: ອຸດໜູນບ້ານານສຳລັບພົນລະເມືອງອາວຸໂສ ຢູ່ ປະເທດຟິລິບປິນ

ບົດຮຽນຈາກການກຳນົດເປົ້າໝາຍ

- ກົນໄກການກຳນົດເປົ້າໝາຍທັງຫມົດ ມີຄວາມຜິດພາດ ແລະ ມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ.
- ການກຳນົດເປົ້າໝາຍ ສາມາດນຳໄປສູ່ຄວາມແຕກແຍກໃນສັງຄົມ ແລະ ແນວຄວາມຄິດທີ່ບໍ່ນັບບາງຄົນເຂົ້າໃນການຮັບການອຸດໜູນນັ້ນແມ່ນຄວາມບໍ່ຍຸດຕິທຳທາງສັງຄົມ.
- ກົນໄກການກຳນົດເປົ້າໝາຍ ປະເຊີນກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການອອກແບບ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ເພື່ອເຂົ້າເຖິງຜູ້ທີ່ຕ້ອງການການຊ່ວຍເຫຼືອທີ່ສຸດ.

ບົດຮຽນຈາກການກຳນົດເປົ້າໝາຍ

- ການວັດແທກກຸ່ມຕົວແທນຖານະທາງການເງິນ/ຄວາມທຸກຍາກ ມີ 'ຂໍ້ຜິດພາດໃນການນັບເຂົ້າ ແລະ ການບໍ່ຖືກນັບເຂົ້າ 30-40%'.
- ການເກັບກຳຂໍ້ມູນ ແລະ ການວິເຄາະຄວາມທຸກຍາກ ອາດມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສູງ.
- ການກຳນົດເປົ້າໝາຍ ອາດເປັນການເພີ່ມຄວາມເຄັ່ງຕຶງຢູ່ໃນສັງຄົມ

- ឆ័យ -